

Nevermoor

PROBELE DE
ADMITEREA EI EI LUI
MORRIGAN CROW

JESSICA TOWNSEND

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

CAPITOLUL UNSPREZECE

Proba Cărții

– Carei harultăudeci? zise Hawthorne, cu gura plină de pâine prăjită cu brânză.

Jupiter îi dăduse voie noului prieten al lui Morrigan s-o viziteze la hotelul Deucalion, cu condiția s-o ajute să studieze pentru Proba Cărții. Până în momentul acela nu studiaseră nimic, decât Deucalionul. Lui Hawthorne îi plăcuse mai cu seamă Salonul de afumat (fum de ciocolată, în după-amiaza aceasta: pentru a stimula starea emoțională de bine), Camera Ploii (deși nu-și adusese cizme de cauciuc, iar pantalonii îi erau acum flească până la genunchi) și teatrul. De fapt, nu teatrul propriu-zis, ci mai degrabă cabinele actorilor din spațele scenei. Pereții erau plini de costume atârinate pe umerase, fiecare venind cu un accent și un tip de mers

ciudat, care-ți treceau foarte greu. Hawthorne încă mai luneca pe culoare la o jumătate de oră după ce îmbrăcase costumul de Bucle Aurii.

Acum stăteau la o masă din colț, în bucătăria forfotind de activitate a hotelului Deucalion, plină de aburi și zgomot și bucătari zorind să pregătească comenzile. Nu era cel mai bun loc pentru studiu sau test, după părerea lui Morrigan, dar Fen nu-i lăsase să-și mănânce gustările de prânz în bibliotecă, iar Kedgeree anunțase mai devreme că gravitația se suspendase în sufragerie până la noi ordine.

– Careiha... ce? Harul meu?

Morrigan învățase să se teamă de întrebarea asta.

– Ăă, nu știu.

Hawthorne dădu din cap, mestecând și înghițind zgomotos.

– Nu ești obligată să-mi spui. O grămadă de candidați și-l țin secret. Le dă un avantaj la Proba Demonstrației.

– Nu de-asta, zise Morrigan grăbită. Nu cred că am vreunul.

– Trebuie să ai, o contrazise el, încruntându-se și dând pe gât jumătate de pahar cu lapte. Patronul tău nu te poate înscrie la probe dacă nu ai un har. Așa e regula.

Un gând o tot înghiontea pe Morrigan în spatele minții. Oare harul ei avea vreo legătură cu blestemul? Își dorea să-i fi putut cere părerea lui Hawthorne, dar

nu avea voie nici măcar să mai *pomenească* de blestem. Îi promisese lui Jupiter.

– Cred c-aș fi știut dacă aș fi avut.

Morrigan ciugulea din sendvișul ei. Îi pierise pofta de mâncare. Fusese plăcut, gândi ea nefericită, să aibă un prieten cinci minute. Lui Hawthorne i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi împrietenit cu băiatul cu față de bulldog.

– Bănuiesc că da, dădu Hawthorne din umeri.

Își dădu gata și ultima îmbucătură de sendviș și deschise unul dintre manualele pe care Morrigan le împrumutase din camera de lucru a lui Jupiter.

– Să începem cu Marele Război?

Ea își ridică privirea.

– Ce?

– Sau vrei să-l lăsăm deoparte și să terminăm întâi chestiile plictisitoare?

Morrigan încercă să-și țină vocea în frâu, ca să-și mascheze surprinderea.

– Deci... încă mai vrei să fim prieteni?

– Ce? Da. E la mintea cocoșului! se strâmbă el.

Lui Morrigan îi venea să zâmbească. Hawthorne îi oferea prietenia de parcă n-ar fi însemnat mare lucru. Nu-i trecea prin minte că însemna totul.

– Dar noi s-ar fi convenit să... facem alianțe valoroase și... și toate lucrurile alea care s-au spus la Preambulul Wundrous.

Morrigan duse farfuriile goale în chiuvetă, ocolind în ultima clipă ajutorul de bucătar care trecea în fugă pe lângă ea cu un platou de midii aburinde. Simțea că e de datoria ei să se asigure că Hawthorne înțelesese corect situația.

– Mă îndoiesc că eu sunt o alianță valoroasă.

– Cui îi pasă? râse el, întorcându-se la cartea lui.

Morrigan simți un val de ușurare și se așeză la loc.

– Cred că putem începe cu Marele Război, pentru că are mult sânge și mațe. Prima întrebare: câte capete au fost tăiate în Bătălia de la Fort Lamentation din Highlands?

– Habar n-am.

El ridică un deget.

– Întrebare înșelătoare. Clanurile din munți nu taie capete într-o bătălie. Spintecă piepturile, își atârnă dușmanii cu capul în jos și-i zgâlțâie până le cad măruntaiele.

– Ce drăguț, punctă Morrigan.

Free State era într-adevăr un loc foarte diferit de Republică. Hawthorne își frecă palmele cu ochii strălucindu-i. Abia se pornise.

– Întrebarea următoare: care pilot faimos din Sky Force a fost prăjit complet de un dragon inamic în timpul Bătăliei de la Black Cliffs? Ooo, și o întrebare suplimentară: care trib de sălbatici locuitori pe stânci i-a înfulecat rămășițele fripte când au căzut din cer?

O săptămână mai târziu, Morrigan străbătea lungă alee spre Casa Proudfoot pentru a doua oară, luptând încă o dată cu impulsul de a se întoarce pe călcâie și de a fugi. Copacii golași, cu trunchiurile înnegrite, ce străjuiau aleea păreau și mai amenințători ca data trecută. Pe cerul alburiu, ramurile lor subțiri arătau ca niște păianjeni atârnați deasupra capului ei, gata să sară.

– Emoții? întrebă Jupiter.

Singurul răspuns al lui Morrigan a fost o sprânceană ridicată.

– Corect. De bună seamă că ai emoții. Așa și trebuie. E o zi plină de emoții.

– Mersi. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

– Serios?

– Nu.

Jupiter râse, uitându-se în sus, printre ramurile copacilor, la peticele de cer cenușiu.

– Mă refeream în sensul bun. Viața ta e pe cale să se schimbe, Mog.

– Morrigan.

– În vreo două ore o să fii cu un pas mai aproape de a-ți dobândi micul tău ac de aur. Iar când se va întâmpla asta, lumea ți se va deschide.

Morrigan ar fi vrut să prindă curaj din încrederea lui, chiar ar fi vrut. Voia cu disperare să simtă că era în stare să facă asta. Chiar dacă numai un dram din încrederea

lui Jupiter în ea era justificată, ea ar fi colonizat Luna și ar fi găsit leacul tuturor bolilor din ținut până la venirea verii.

Dar asta nu folosea la nimic, pentru că încă nu-și dăduse seama dacă el era sau nu țicnit.

– Partea scrisă e cea mai grea, zise Jupiter. Trei întrebări nevăzute, tăcere totală, nimic în afară de un creion, o foaie de hârtie și un pupitru. Doar nu te grăbi, Mog, și răspunde cinstit.

– Vrei să spui corect? întrebă Morrigan, nedumerită. Jupiter nu păru s-o audă.

– Apoi e partea orală, dar n-ai de ce să-ți faci griji – doar un mic chestionar. Mai degrabă o conversație. Din nou, *nu te grăbi*. Nu-ți fie teamă că-i lași să aștepte. Bătrânii vor să vadă cum ești tu. Doar arată-ți partea fermecătoare a personalității și o să fie bine.

Morrigan ar fi vrut să întrebe despre ce parte fermecătoare a personalității ei vorbea el și dacă nu o confunda probabil cu vreo altă Morrigan Crow pe care o întâlnise cine știe unde, dar era prea târziu. Ajunseseră la Casa Proudfoot și patronii nu aveau voie să intre în sala de examene. Era pe cont propriu.

– Noroc, Mog! îi ură Jupiter, împingând-o ușor în umăr.

Morrigan intră în șuvoiul candidaților care urcau treptele de marmură. Își simțea picioarele ca de plumb.

– Mergi înainte și cucerește!

Sala de examene era cea mai mare încăpere în care intrase Morrigan vreodată, plină cu șiruri nesfârșite de pupitre dreptunghiulare și scaune de lemn, cu spetează dreaptă. Sutele de candidați intrau și se așezau, unul după altul, în tăcere, în timp ce oficialii Societății Wundrous le împărțeau formulare și creioane. Morrigan își lungi gâtul încercând să-l zărească pe Hawthorne, dar nu avu noroc – băncile erau distribuite alfabetic și presupuse că el era mult în spate, pe undeva prin secțiunea S. Renunță și citi coperta formularului ei.

Examenul de Admitere în Societatea Wundrous

Proba Cărții

Primăvara lui Unu, A Treia Vârstă a Aristocraților

Candidat: Morrigan Odelle Crow

Patron: Căpitan Jupiter Amantius North

Când toți copiii își primiră formularul de examen, oficialul Societății din fața sălii sună dintr-un clopoțel de sticlă. Într-un cor de foșnete, toți își deschiseră formularele. Morrigan trase adânc aer în piept și dădu prima pagină.

Era goală. La fel și a doua pagină, și a treia. Răsfoi restul carnețelului și descoperi că nu exista nicio întrebare pe nicăieri.